

FINANSUTSKOTTETS BETÄNKANDE 22/2006 rd

Regeringens proposition med förslag till lagstiftning om internprissättningen i inkomstbeskattningen

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 6 september 2006 en proposition med förslag till lagstiftning om internprissättningen i inkomstbeskattningen (RP 107/2006 rd) till finansutskottet för beredning.

Beredning i delegation

Ärendet har beretts i finansutskottets skattedelegation.

Sakkunniga

Skattedelegationen har hört

- överinspektör Tuomas Anttila, finansministeriet
- överinspektör Veli-Matti Tala, Skattestyrelsen
- överinspektör Sami Laaksonen, Koncernskattecentralen
- ledande skatteexpert Tero Honkavaara, Finlands Näringsliv

- forskare Risto Waldén, Helsingfors handels-högskola
- direktör Erkki Kontkanen, Bankföreningen i Finland
- skatteexpert Leena Romppainen, Företagarna i Finland rf
- styrelseordförande Ola Saarinen, Suomen Veroastiantuntijat ry
- chef för juridiska ärenden Vesa Korpela, Skattebetalarnas Centralförbund rf
- professor Edward Andersson.

Dessutom har skriftligt utlåtande lämnats av

- handels- och industriministeriet
- Centralhandelskammaren
- Finlands Bank
- Finska Försäkringsbolagens Centralförbund
- finansministeriet.

Finlands Fackförbunds Centralorganisation rf har meddelat att det inte har något att anmärka på i saken.

PROPOSITIONEN

Regeringen föreslår ändringar i lagen om beskattningsförfarande och lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst.

I lagen om beskattningsförfarande föreslås att bestämmelser införs om rättelse av internprissättningen när villkoren för en affärstransaktion

mellan företag i intressegemenskap avviker från de villkor som skulle ha iakttagits mellan sinsemellan oberoende parter. I lagen tas även in bestämmelser om skyldighet för den skattskyldige att upprätta och lämna in en dokumentation av internprissättningen och om skatteförhöjning till

följd av försummelse av dokumentationsskyldigheten. I lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst föreslås en liknande ändring av lydelsen som i den nu föreslagna ändringen av lagen om beskattningsförfarande.

Genom de föreslagna ändringarna preciseras tillämpningen av principen om marknadsmässiga villkor i inrikes och gränsöverskridande transaktioner mellan företag i intressegemenskap samt förpliktas de skattskyldiga att i vissa

fall upprätta en dokumentation som visar att den tillämpade internprissättningen motsvarar principen om marknadsmässiga villkor.

Lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2007. Ändringarna i lagen om beskattningsförfarande tillämpas första gången vid beskattningen för 2007. En dokumentation av internprissättningen ska dock upprättas första gången för det skatteår som börjar den 1 januari 2007 eller därefter.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Motivering

Utskottet tillstyrker lagförslagen utan ändringar.

Ändamålet med propositionen är att i vår nationella lagstiftning introducera moderna, mot internationell praxis svarande regler för internprissättningen för transaktioner mellan företag i intressegemenskap. Det betyder framför allt att vi får tillräckligt exakta och heltäckande regler för hur det i förekommande fall kan bevisas att prissättningen skett på marknadsmässiga villkor och hur avvikelser på denna punkt kan rättas till. De viktigaste förslagen gäller alltså dokumentation och rättelse av internprissättningen samt sanktioner när skyldigheterna inte iakttas. Själva principen om marknadsmässiga villkor finns redan inskriven i finsk lagstiftning. Den regleras i 31 § i lagen om beskattningsförfarande (BeskFL), men avser endast internationella transaktioner. Nu är det meningen att på författningsnivå utsträcka principen till att även gälla inhemska transaktioner mellan parter i intressegemenskap.

Av propositionen framgår med önskvärd tydlighet hur viktiga och behövliga de nya bestämmelserna är; här handlar det framför allt om att säkerställa att Finland får in samfundsskatter i en internationaliserad miljö. Runt om i världen betraktas internprissättningen allmänt taget som en av de heta frågorna inom internationell beskattning, eftersom koncernerna genom internprissättning i avgörande grad kan påverka vilket land ett företags vinst hänförs till. Det är anledningen till att en lång rad länder sett över sina

bestämmelser om internprissättning under de senaste åren. Bland dem kan nämnas Nederländerna, Förenade kungadömet, Frankrike, Tyskland, Spanien och Portugal samt av de nya EU-staterna Polen, Tjeckien och Ungern. Dessutom är Sverige just nu fullt sysselsatt med en översyn av sina bestämmelser, som avses träda i kraft vid ingången av 2007. Nu står alltså också Finland i beråd att rätta sig efter den internationella utvecklingen för att inte hamna i en sämre position än de övriga länderna. Utan adekvata bestämmelser om internprissättning kan företagen eventuellt känna ett tryck att överföra en större andel av vinsten till någon annan stat, om kontrollen av internprissättningen är strikt där.

En annan orsak till att det blivit aktuellt att konsolidera den finska företagsskattebasen är att vi i vår lagstiftning inte längre för bolagens del har bestämmelser om minimiskatt eller skyldighet att betala kompletteringsskatt. Det finns alltså inte längre samma garantier för enkel beskattning av inkomster som då gottgörelse för bolagsskatt förekom. Om man därtill beaktar hur stora inkomsterna från samfundsskatten är i Finland, över fem miljarder euro 2004, är den internationella internprissättningen och bestämmelserna om den av allt annat än liten betydelse för vår ekonomi. Också värdet av transaktionerna mellan finska företag i intressegemenskap, flera tiotals miljarder euro på årsnivå, har lyfts fram som ett exempel på hur viktig propositionen är. Denna kalkyl bygger på tullens statistik över internationell handel med varor och tjänster men hän-

syn har också tagits till OECD:s bedömning att över hälften av världshandeln uttryckligen består av koncerninterna transaktioner.

Propositionen är mycket utförlig och enligt utskottet väl underbyggd. Med tanke på det praktiska livet har dess ambition att säkra skatteinkomsterna beaktats så tillvida förnuftigt att den föreslagna dokumentationsskyldigheten bara gäller de största bolagens gränsöverskridande transaktioner. Den föreslagna dokumentationen krävs alltså över huvud taget inte för rent inhemska transaktioner eller små och medelstora företags internationella transaktioner. Dessutom föreslås också för de stora företagen lättnader i dokumentationsinnehållet i det fall att värdet av transaktionerna mellan parterna uppgår till högst 500 000 euro under skatteåret. Med dessa premisser har man räknat med att de nya reglerna kommer att omfatta över tusen företagsgrupper i Finland. En del av dem fullföljer redan nu den dokumentationsskyldighet som gäller på annat håll.

Också det faktum att beredarna tagit hänsyn till de praktiska synpunkter som framkommit i yttrandena gör att förslaget får bättre genomslagskraft. Detta gav i sin tur eko i expertutfrågningen i utskottet, där alla i princip ställde sig mycket positiva till förslaget. Ingen yrkade t.ex. på ändringar i de centrala förslagen avseende dokumentationsskyldighet eller dokumentationsinnehåll. Också principen om marknadsmässiga villkor godkändes i internationella transaktioner mellan företag i intressegemenskap i linje med de gällande reglerna om internationell vinstöverföring.

De utfrågade experternas huvudkommentarer gällde företrädesvis detaljer av mindre intresse jämfört med propositionens huvudsakliga syfte såsom hur tydlig definitionen av små och medelstora företag är, hur den nya skatteförhöjningen kommer att tillämpas eller om skyldigheten att göra en följdjustering till rättelse i internprissättningen behöver understrykas. Dessutom föreslogs det att definitionen på dokumentationsskyldiga ska förtydligas. Alla dessa frågor diskuteras separat nedan.

En annan fråga som aktualiserats är om principen om marknadsmässiga villkor på lagnivå kunde utsträckas till inhemska intressegemenskapssituationer. Utskottet tar också upp denna fråga nedan.

Utskottet har inte något att anmärka mot propositionen i fråga om den preciserade ordalydelsen i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst.

Principen om marknadsmässiga villkor

Som ovan konstaterats har ingen kritiserat propositionen för att den kräver att principen om marknadsmässiga villkor ska iakttas i internationella transaktioner mellan företag i intressegemenskap. En bestämmelse med samma syfte ingår ju faktiskt redan i gällande lag. Dessutom använder OECD och EU allmänt principen i sina anvisningar om internprissättning och Finland bl.a. skatteavtal. Framför allt preciserar den föreslagna 31 § i lagen om beskattningsföranden den gällande bestämmelsen bl.a. genom att exaktare ange när företag står i intressegemenskap.

Det är framför allt internationella prissättningsituationer 31 § i BeskFL reglerar, men regeringen föreslår att dess räckvidd ska utsträckas till inhemska transaktioner mellan företag i intressegemenskap. Kravet på marknadsmässiga villkor skulle dessutom vara generellt och därmed gälla bl.a. små och medelstora företag.

Det främsta argumentet för breddningen är att det handlar om att i lagen skriva in en i skattepraxis etablerad princip, inte om en kvalitativ ändring av innehållet. Eftersom vårt skattesystem bygger på principen om separat beskattning av de skattskyldiga också inom koncerner, är det viktigt att koncernbolagens inkomster och utgifter hänförs på rätt sätt till respektive skattskyldiga. Dessutom hänvisar regeringen i propositionen till det gällande koncernbidragssystemet och till reglerna om att koncernbidragen inte är avdragsgilla och om förtäckt vinstöverföring. Dessa bestämmelsers ratio är i själva verket bundet till det faktum att affärstransaktioner mellan företag i intressegemenskap prissätts på marknadsmässiga villkor.

Finansministeriet har också påpekat i sitt yttrande att man genom internprissättning i strid med principen om marknadsmässiga villkor kan uppnå skattefördelar såväl i transaktioner här hemma som i gränsöverskridande transaktioner. Därför behövs det tillräckligt heltäckande regler för att skattemyndigheterna ska ha möjligheter att ingripa i transaktioner av denna typ. Men, påpekar ministeriet, bestämmelsen är främst tänkt att bli tillämpad på situationer där den skatt parterna tillsammans ska betala i Finland blir mindre på grund av prissättning i strid med principen om marknadsmässiga villkor än vad den skulle ha blivit om prissättningen hade skett på marknadsmässiga villkor. En sådan gränsdragning är emellertid varken nödvändig eller motiverad, eftersom bestämmelsen utgår från separat beskattning av de skattskyldiga.

Genom den föreslagna regleringen har man också velat undvika de eventuella associationsrättsliga riskerna av att särbehandla inhemska och gränsöverskridande transaktioner i en bestämmelse. Med hänsyn till att bestämmelsen är relevant för inflödet av samfundsskatter, bör den inte ges en riskabel skrivning. För denna synpunkt talar bl.a. uppgiften från Koncernskattecentralen att skattskyldiga redan nu ibland kommit med påståenden om diskriminering. Enligt dem kränker 31 § i BeskFL i sin nuvarande form etableringsfriheten i EU-fördraget när den särbehandlar företagen utifrån nationalitet.

Utskottet menar att synpunkterna ovan väger så tungt att principen om marknadsmässiga villkor inte bör begränsas till enbart gränsöverskridande transaktioner. Inte heller från associationsrättslig eller bokföringsrättslig synpunkt finns det någon anledning till det. På denna punkt har experter som utskottet hört bl.a. påpekat att kravet på marknadsmässig prissättning vid transaktioner mellan företag i intressegemenskap är förenligt med principerna i såväl den nya aktiebolagslagen som i IAS/IFRS-standarderna.

Vissa undantag från principen om marknadsmässiga villkor

Även om förslaget vilar på premissen om marknadsmässig prissättning är det inte absolut. Som också regeringen säger i propositionen gäller reglerna inte prissättning av transaktioner mellan företag utan vinstsyfte. Som explicita exempel nämner regeringen tjänster som andelslagen tillhandahåller sina medlemmar och ersättningsar ömsesidiga fastighetsbolag debiterar varandra. Bara i undantagsfall får man ta tag i prissättningen, exempelvis om intäkter överförs till ett samfund för att undgå skatt.

I praktiken kan avsteg från prissättningen också ske på grundval av begränsningar till följd av speciallagstiftning om vissa branscher. På denna punkt har finansutskottet i sitt yttrande tagit ställning till den princip om kostnadsfördelning som allmänt tillämpas inom bank- och försäkringsbranschen. Där sköts de administrativa och övriga tjänster som organisationerna inom samma intressesfär behöver till självkostnadspris av en enda enhet, som sedan tar ut kostnaderna av respektive enheter. Förfarandet kommer sig av att samma företag kan bedriva pensions-, skadestands- och livförsäkringsverksamhet.

Finansministeriet har först och främst åberopat OECD-rapporten om internprissättning och dess särskilda synpunkter på interna tjänster (kapitel 7.29—7.37). Enligt rapporten ska principen om marknadsmässiga villkor också gälla internprissättning av tjänster. Men ministeriet har också påpekat att det finns fall där ett företag som tillhandahåller tjänster inte förväntas generera vinst. Situationen kan t.ex. vara den att marknadsvärdet på en intern tjänst inte överstiger tjänsteutförarens kostnader. En företagsgrupp kan ändå av olika anledningar, eventuellt på grund av andra interna intressen, hellre besluta producera tjänsten internt än anlita en tredje part. Det går därför lätt att göra en bedömning av de i utlåtandena avsedda fallen, om man beaktar synpunkterna i rapporten.

Utskottet anser att synsättet är motiverat och erbjuder en adekvat flexibilitet också med tanke på praktiken.

Rättelse av internprissättning

Regeringen förslår regler för rättelse av internprissättningen i samma 31 § i BeskFL som kräver att prissättningen av affärstransaktioner ska styras av principen om marknadsmässiga villkor. Principen om marknadsmässiga villkor och möjligheten att göra rättelse om avsteg gjorts från principen ingår alltså fortfarande i samma paket. Men bl.a. för att räckvidden breddas på ovan skrelaterat sätt föreslår regeringen en generell skrivning för paragrafrubriken.

Avsikten har varit att bestämmelsen i princip ska ha en bred räckvidd. Rättelse ska följaktligen alltid kunna göras om i en transaktion mellan parter i intressegemenskap har överenskommits om villkor eller bestämts villkor som avviker från vad som skulle ha avtalats mellan sinsemellan oberoende parter. Ett tilläggs villkor är att den beskattningsbara inkomsten på grund härav blir mindre eller förlusten blir större än den skulle ha varit om prissättningen hade skett enligt principen om marknadsmässiga villkor. Beskattningen kan då verkställas som om principen om marknadsmässiga villkor hade iakttagits. Om rättelsen sker efter att beskattningen verkställts, krävs det ytterligare att de allmänna förutsättningarna i 56 § i BeskFL för rättelse av beskattningen till den skattskyldiges nackdel är uppfyllda.

Under expertutfrågningen i utskottet föreslogs det vissa lindringar för de skattskyldiga. Ett av förslagen gick ut på att en förutsättning för rättelse skall vara att parternas skatter sammanlagda blir mindre än om en marknadsmässig prissättning används. Ett annat förslag till rättelsekriterium var att dokumentationen bevisligen är felaktig eller bristfällig. För andra än dokumentationsskyldiga krävdes det åter att avvikelser från marknadspriset måste vara avsevärd och att marknadspriset för transaktionen kan utredas utan oskäligt besvär.

De ändringar de utfrågade experterna lagt fram är inte befogade, menar utskottet. Som ovan konstaterats går det att uppnå skattefördelar både vid inhemska och gränsöverskridande transaktioner genom att avvika från principen om marknadsmässiga villkor. Fundamentalt vik-

tigt är också att hänföra inkomsterna och utgifterna till rätt belopp till de skattskyldiga, dvs. dem de hör till. Likaså är det helt klart att dokumentationen i sig inte kan förhindra rättelse, utan det relevanta är att man genom dokumentationen kan försäkra sig om att principen om marknadsmässiga villkor följts i prissättningen. Att som kriterium för rättelse sätta huruvida avvikelserna är avsevärd eller inte är inte heller bra, menar utskottet, eftersom det då lätt ger upphov till nya gränsdragningsproblem och tillför tillämpningspraxis ett osäkerhetsmoment. Här vill utskottet trots allt med hänvisning till finansministeriets yttrande framhålla att små rättelser inte är rationella. Detta är något man i förekommande fall bäst kan ta ställning till i den administrativ informationen och handledningen.

Frågan om marknadspriset har kunnat utredas utan oskäligt besvär eller inte kan inte heller det vara en förutsättning för rättelse, anser utskottet. Under behandlingen av ärendet har det framgått tydligt att dokumentationen av internprissättningen kräver expertinsatser och ställer sig följaktligen i regel dyr för företagen. Dessutom stöter det ibland på problem att bevisa vilket det marknadsmässiga priset är. Detta gäller i synnerhet pant och andra immateriella rättigheter, där byte och överlåtelse trots allt hör till de viktigaste transaktioner då internprissättning blir aktuell. Men det egentliga syftet med regleringen är att försöka trygga en riktig prissättning och därigenom hänföra skatteinkomsterna så rätt som möjligt till olika skattskyldiga och stater. För det behövs en så heltäckande lagstiftning som möjligt.

Följdjustering

Propositionen saknar en särskild bestämmelse om skyldighet att göra en följdjustering motsvarande rättelsen av internprissättningen i den andra partens beskattning. Denna skyldighet följer emellertid av 75 § i BeskFL, som föreskriver om följdändring. När villkoren är uppfyllda kräver bestämmelsen att skatteverket *skall ändra* en annan skattskyldigs beskattning. Undantag från detta tillåts bara om ändringen av någon särskild orsak är oskälig.

Förslag har framställts att 75 § i BeskFL ska preciseras så att följdjustering åtminstone ska göras när båda parterna i en transaktion är finska. Finansministeriet ser emellertid ingen anledning till detta, utan har påpekat att bestämmelsen klart och tydligt ålägger skatteverket att göra en följdjustering i de inhemska situationer som avses i bestämmelsen.

Utskottet håller med finansministeriet och menar att de nuvarande reglerna är tillräckligt förpliktande med avseende på de skattskyldigas rättssäkerhet.

Dokumentationsskyldighet

I de nya 14 a—c § i BeskFL föreslås bestämmelser om dokumentation av internprissättning samt om innehållet i och presentation av dokumentationen. Som tidigare påpekats avses dokumentationsskyldigheten bara gälla stora företags transaktioner över en viss gräns. Den mest krävande dokumentationsbiten, funktionsanalysen, jämförbarhetsanalysen och en beskrivning av vald internprissättningsmetod krävs inte, om värdet av transaktionerna mellan företag i intressgemenskap är litet under skatteåret, sammantaget högst 500 000 euro.

Förslagen till omfattningen och arten av de uppgifter som krävs av de skattskyldiga grundar sig på gemensamma karakteristika som finns angivna i OECD:s riktlinjer för internprissättning och som lämpar sig för alla undersökningar avseende internprissättning. I propositionen har hänsyn även tagits till EU:s uppförandekod om dokumentationskrav för internprissättning.

De grundläggande avgränsningar som föreslås i bestämmelserna är lyckade, menar utskottet. För ändamålet att trygga skatteinflödet räcker det att dokumentationsskyldigheten bara gäller fall där någondera parten är utlänning. Förslaget är på denna punkt lindrigare än motsvarande bestämmelse exempelvis i Danmark eller Förenade kungadömet.

Det föreslagna taket för dokumentationsskyldigheten, 500 000 euro, är även det befogat enligt utskottets mening. Också här gäller det fall som inte är förknippade med betydande fiskala intressen. Om taket sattes vid t.ex. 5 miljoner eu-

ro, något som föreslogs i samband med expertutfrågningen, kunde värdet av enklare dokumenterade transaktioner inom en och samma koncern lätt till stiga till tiotals miljoner euro. Dokumentationens omfattning skulle bli lidande av det och hela idén med bestämmelsen skulle spolieras.

Med tanke på det fundamentala syftet med bestämmelserna är det enligt utskottets mening bra att små och medelstora företag inte omfattas av dokumentationsskyldigheten ens då taket överskrids. Utskottet tycker också att definitionen på små och medelstora företag är tillräckligt klar för att fungera i praktiken. Den är till strukturen analog med definitionen i lagen om skattelättnader inom utvecklingsområdena, och där har det inte varit några problem med att tillämpa lagen. De satta gränserna, färre än 250 anställda, en omsättning på högst 50 miljoner euro och en balansomslutning på högst 43 miljoner euro, följer i sin tur kommissionens rekommendationer. I och med hänvisningen i 14 a § 3 mom. 3 punkten till kommissionens rekommendation kommer främst till koncerner hörande företag som i övrigt uppfyller de nämnda villkoren att ställas utanför definitionen på små och medelstora företag. Definitionen är med andra ord rationell och motsvarar en välkänd internationell definition. Utskottet anser att förslaget är motiverat även till denna del.

Även i ett administrativt perspektiv är de föreslagna gränserna lyckade. I praktiken är det Koncernskattecentralen som verkställer beskattningen av de dokumentationsskyldiga, eftersom den har den expertis som behövs för bedömningen. Det skapar också förutsättningar för en så förutsebar och enhetlig tillämpning som möjligt.

Utskottets åsikt är att hänvisningen i 14 b § 1 mom. 3 punkten i BeskFL till transaktioner mellan företaget och dess fasta driftställe inte torde ge upphov till några oklarheter i förhållande till 14 a §. Det inbördes förhållandet mellan bestämmelserna är så tillvida klart att 14 a § föreskriver heltäckande om vem som är dokumentationsskyldig medan 14 b § bara beskriver vilka uppgifter dokumentationen ska innehålla. Finansministeriet har också uttryckligen påpekat

att små skillnader i formuleringarna inte kan leda till tolkningen att dokumentation av internprissättning i strid med bestämmelsens syfte även ska krävas för transaktioner mellan ett finskt företag och dess driftställe utomlands.

Utskottet ser inte heller någon anledning till oron att man de facto börjar kräva samma dokumentation i fråga om interna transaktioner mellan finländska företag som i fråga om gränsöverskridande transaktioner. Skattemyndigheterna har t.ex. med stöd av 14 § i BeskFL om skattegranskning möjlighet att uppmana den skattskyldige att uppvisa material med transaktionsanknytning, men något behov eller skäl att kräva en bred dokumentation som den i 14 b § för inhemska transaktioner finns inte utom i undantagsfall. Varken tidsfristen för presentation av dokumentationen av internprissättningen eller bestämmelsen om skatteförhöjning till följd av försummelse i fråga om dokumentationen är tillämpliga när den skattskyldige med stöd av 14 § uppmanas visa upp material.

Presentation och komplettering av dokumentationen

Dokumentationen av internprissättningen behöver inte vara fortlöpande uppdaterad under skatteåret, även om det är ändamålsenligt att följa prissättningen redan under skatteåret. Enligt förslaget ska den skattskyldige på uppmaning av skattemyndigheten lämna in en dokumentation av internprissättningen inom 60 dagar, men tidigast sex månader efter den sista månaden i räkenskapsperioden. Eventuella tilläggsutredningar ska lämnas in inom 90 dagar från uppmaningen.

Genom de exakta tidsangivelserna har regeringen främst velat tydliggöra parternas ställning. Om det behövs kan myndigheten förlänga tidsfristerna. Möjligheten att komma med tilläggsutredning bygger på konceptet att dokumentationen inte behöver vara uttömmande på alla punkter utan att uppgifter som går utöver basdokumentationen kan begäras in separat. Samma idé ingår i Europeiska unionens uppförandekod. Syftet med reglerna är att hjälpa såväl

de skattskyldiga som skattemyndigheten att fördela sina resurser på lämpligast möjliga sätt.

De föreslagna principerna medger enligt utskottets mening ett flexibelt förfarande som är godtagbart för alla parter.

Skatteförhöjning

Regeringen föreslår att den gällande bestämmelsen om skatteförhöjning kompletteras med att den skattskyldige kan påföras skatteförhöjning för försummelse av dokumentationsskyldigheterna också i det fall att utredningen inte leder till rättelse av internprissättningen. Skatteförhöjningen föreslås vara högst 25 000 euro, men den kan påföras separat för varje försummelse och varje skattskyldig. Skatteförhöjningen kan med andra ord sammantaget uppgå till mer än 25 000 euro. Skatteförhöjning på grund av förhöjd inkomst påförs också framöver enligt gällande förhöjningsgrunder, dvs. med stöd av 32 § 1—3 mom. i BeskFL.

Den nya regeln behövs för att systemet med internprissättning ska fungera, menar utskottet. Sanktionsnivån i den gällande bestämmelsen, högst 800 euro, är inte nog för det ändamålet. Dessutom har regeringen i propositionen tagit hänsyn till bl.a. de fall där jämförelseobjekt inte finns eller där det skulle innebära oskäliga kostnader för den skattskyldige att ta fram sådana. I motiven säger regeringen om förutsättningarna att i sådana fall påföra skatteförhöjning att dokumentationen inte ska kunna anses vara behäftad med väsentliga fel eller brister trots att jämförelseobjekt saknas.

Utskottet uppmanar dock till skälighet i höjningspraxis när de nya bestämmelserna trätt i kraft.

Avslutningsvis

De nya bestämmelserna är viktiga såväl för vår samhällsekonomi som för dem som omfattas av dem. Därför är det av största vikt att man i lagtillämpningen kommer fram till enhetliga och lätt förutsägbara procedurer. Propositionen och utskottets synpunkter på en flexibel tolkning ger en bra tillämpningsgrund för de nya bestämmelserna. Men för att bestämmelserna ska fungera

måste skatteförvaltningen ha adekvata och sak-kunniga resurser för övervakningen.

Förslag till beslut

Med stöd av det ovan anförda föreslår finansutskottet

att lagförslagen godkänns utan ändringar.

Helsingfors den 27 oktober 2006

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Markku Koski /cent
vordf. Matti Ahde /sd (delvis)
medl. Kyösti Karjula /cent
Jari Koskinen /saml
Pekka Kuosmanen /saml
Reijo Laitinen /sd (delvis)
Maija-Liisa Lindqvist /cent
Pekka Nousiainen /cent
Tuija Nurmi /saml
Pirkko Peltomo /sd
Iivo Polvi /vänst
Virpa Puisto /sd

Markku Rossi /cent (delvis)
Matti Saarinen /sd (delvis)
Kimmo Sasi /saml
Anni Sinnemäki /gröna
Irja Tulonen /saml
Jukka Vihriälä /cent
ers. Arto Bryggare /sd (delvis)
Esko Kiviranta /cent (delvis)
Mikko Kuoppa /vänst
Aulis Ranta-Muotio /cent
Pia Viitanen /sd (delvis)
Jaana Ylä-Mononen /cent (delvis).

Sekreterare i delegationen var

utskottsråd Maarit Pekkanen.